

Lord Raffles

genaamd

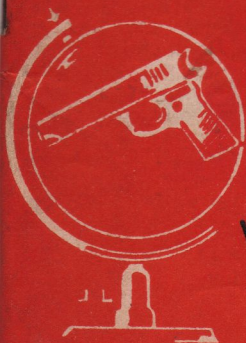
Raffles

Nieuwe Avonturen

DE GROTE ONBEKENDE

GOUD IN ALASKA

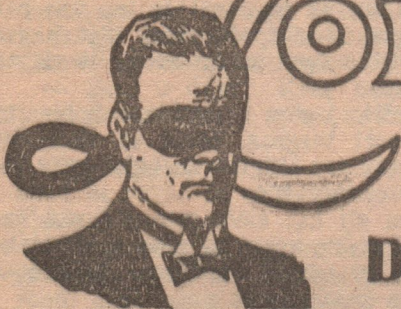
N° 2656

WEKELIJKSE AFLEVERING

40 Ct.

Uitgave van « IN DEN OUDEN WINDMOLEN », Hasselt (België)
Vandenhoudt Frans, Jagersstraat 23, Hasselt
Voor Nederland : Roman-, Boek- en Kunsthandel, Amsterdam
Elk nummer van deze detective-serie bevat een volledig verhaal.

Cord Sister

genaamd
RAFFLES

DE GROTE ONBEKENDE

Nadruk verboden. — Alle rechten voorbehouden.

GOUD IN ALASKA

HOOFDSTUK I.

OP JACHT AAN DE TANANA

De zon stond op het punt achter de bergkam te verdwijnen, die zich langs beide kanten van de oevers van de Tanana uitstrekken, een zijrivier van de Jukon in Alaska.

Het brede dal van de dichtgevroren rivier was met een dikke laag sneeuw bedekt en het was bijna onmogelijk na te gaan, waar de oever eindigde en de stroom begon.

Het schitterend witte dek lag over de onmetelijke vlakke, zowel als over de ijskorst, die het water van de Tanana al maanden gevangen hield.

Het was zo vreemd stil in deze afge-

legen streken, waar de mens op ieder uur van de dag een verbeterd strijd moet voeren tegen de natuur, tegen de wilde dieren en tegen zijn ergste vijand zijn medemens, dat men zelfs op verre afstand het vallen van een dode tak hoorde, of het trippelen van een wilde eend over het ijs in de rivier, daar waar de felle wind een gedeelte van de oppervlakte had schoongeveegd.

Woningen waren in de verre omtrek niet te zien.

Iets wat op een pad leek, kronkelde langs de berghelling in noordelijke richting, beschermd door de pijnbomen,

die stil en statig naar de hemel reikten.

Langs dat pad bewogen zich langzaam drie mannen, zo dicht in hun pelzen gehuld, dat er van hun gezicht maar weinig te bespeuren was.

En dat was wel nodig, want de thermometer wees op dat ogenblik bijna dertig graden onder nul.

Een soort kap, ook van bont, zat om hun hoofd en was onder de kin dichtgesnoerd.

Hun benen staken in met bont gevoerde leren kappen, die tot ver boven de knie reikten.

Dikke wanten van wol, met schapenvacht gevoerd, beschermden hun handen tegen de intense koude. Ieder van hun droeg een linnen zak over de schouder, blijkbaar bestemd om er het geschoten wild in te bewaren.

Want dat de drie mannen op jacht waren geweest, bleek uit hun bewapening en verdere uitrusting.

Zij droegen een prima Engels jachtgeweer aan een riem over de schouder, en in de leren gordel stak een lang jachtmes, sterk en scherp geslepen.

Hun voeten staken in sneeuwschoenen, waarmee een geoefend man zich heel snel over de sneeuw weet te verplaatsen.

Nu echter konden zij niet vlug voortkomen, want het pad ging bergopwaarts en zij moesten gebruik maken van hun korte bergstokken, om niet telkens achteruit te glijden.

Dicht naast een van de drie mannen liep een grote, prachtige wolfshond, een sterk, moedig dier, nooit bang de wolf aan te vallen en die zijns gelijke vruchteloos zocht bij het speuren naar het wild.

— Zouden wij nu nog ver van het blokhuis zijn, Edward?

— Ik denk nog een uur, misschien nog vijf kwartier. Ben je moe?

— Dat niet zo erg, maar ik voel mij buitengewoon slaperig.

— Daarom moeten wij voortmaken, vrienden, antwoordde de oudste van het drietal. Want die toestand is gevaarlijk. Wie aan die slaap zou toegeven, die zou in deze kou nooit meer wakker

worden...

Die waarschuwing scheen de beide anderen tot meerdere spoed aan te zetten, want vlugger tikten de sneeuwschoenen op de hardbevroren oppervlakte, en nu was snel de top van het gebergte bereikt, dat hier niet hoger dan vijfhonderd meter boven de vlakte uitrees.

De drie jagers bevonden zich hier in een soort bergpas, breed en vlak, die zich over een lengte van bijna twee kilometer uitstrekte.

Toen zij het einde van die pas bereikt hadden, keken zij neer op de vlakte, die overgoten werd door de stralen van de ondergaande zon.

Het was een verrukkelijk schouwspel en onwillekeurig bleven de drie mannen een ogenblik stilstaan, diep onder de indruk van wat zij zagen.

De vlakte strekte zich uit tot aan de horizon, waar zij werd afgesloten door een ander gebergte, dat als in een violetten nevel gehuld scheen.

Links en rechts verhieven zich dichte pijnbossen, zwart en geheimzinnig.

Dicht aan de zoom van een van die bossen stond een sterk blokhuis, en in de heldere lucht kon men duidelijk de rook uit de schoorsteen zien opkronken.

Zwijgend bekeken de drie mannen een ogenblik dit overweldigend mooie natuurafereel, tot de oudste, die de aanvoerder van het troepje scheen te zijn, op zachte toon zei:

— Komt, vrienden, wij hebben nog een half uur te lopen en straks zal de zon onder zijn.

Snel gleden de mannen nu op hun sneeuwschoenen over de vlakte, op het blokhuis af.

Fang, de wolfshond, draafde onvermoed mee.

Voor het sterke dier scheen zo'n lange jacht niets anders te zijn dan een uitstapje.

Eindelijk! Dat was de hut!

Zij stonden stil voor het grote, sterk gebouwde blokhuis, uit ruw gekapte boomstammen opgetrokken.

Naast de dikke deur, ook van boom-

stammen gemaakt, zat het kleine raam, dat met een zwaar luik gesloten kon worden.

Op het vrolijk geblaf van de hond, ging de deur op een kier open en er verscheen een lachend gezicht om de hoek, het gezicht van een knappe, jonge vrouw, die vrolijk uitriep:

— Bent u daar? Kom maar gauw binnen, want anders is het zo koud binnen.

Flug stapten de drie mannen en de hond de ruime en enige kamer van het blokhuis binnen.

Daar werden zij begroet door een jonge kerel, sterk als een boom, met een rond, open gezicht, die bezig was geweest met het afschrappen van een berenhuid, die met touwen aan een paar haken in de wand was opgehangen.

Hij droeg een leren buis; zijn dikke bontkleren hingen aan haken tegen de muur.

In een hoek van het vertrek vlamde een groot houtvuur en dicht daarbij, tegen de muur geschoven, stond het lage, eenvoudige bed van Jack Brunt en zijn jonge vrouw, met wie hij juist een maand geleden getrouwd was.

Jack Brunt was pelsjager en hij gold in deze voor één van de stoutmoedigsten.

Zijn jonge vrouw, nauwelijks achttien jaar oud, Grace Bellington, was de dochter van een houtkoper, en nauwelijks hadden de jongelui elkaar gezien op een van de openbare bals, zoals men ze zelfs in het uiterste noorden van de Verenigde Staten niet kan missen, of zij waren verliefd op elkaar geworden en een maand later waren zij naar de predikant van het naastbijgelegen dorp gegaan.

Jack had het blokhuis, dat hij zelf met behulp van een paar makkers had gebouwd, tot dan alleen bewoond en nu woonde hij er met z'n jong vrouwtje.

Voor Europese ogen klinkt het bijna ongelooflijk, dat die jonge mensen daar konden leven, en toch waren zij erg gelukkig.

Jack had de drie vreemdelingen de hand gedrukt, onder welke stevige behandeling alleen Henderson geen spier

had vertrokken, en daarop deden de drie jarers hun dikke pelzen uit, om in afwachting van de maaltijd bij het heerlijk koesterende houtvuur te gaan zitten en een klein glas sterke brandewijn te drinken.

En nu was het ook nog mogelijk het gezicht van de drie vreemdelingen beter te bekijken.

Een van hun was ongeveer veertig jaar, te oordelen naar zijn licht grijzend haar, ofschoon zijn gezicht nog geen enkele rimpel vertoonde en zijn grijze ogen schitterden als die van een jongen.

Hij had scherp gesneden trekken, die op een groot intellect wezen en van een wilskracht, die voor niets terugdeinst.

De tweede jager was veel jonger en had een zacht blozend gezicht, waarin twee helderblauwe ogen straalden.

De derde eindelijk was gebouwd als de Farnesische Hercules, met schouders, die de wereld schenen te kunnen dragen, een borst als een aambeeld, armen als voorhamers en harde vuisten, die een os konden vellen.

De oudste van het drietal was John Raffles.

Hij had gehoor gegeven aan een onweerstaanbare drang, tijdelijk uit Londen te verdwijnen, de stad, waar hij zo ijverig werd gezocht door de politie, wegens een aantal wonderlijke inbraken, waarvan niemand anders dan Raffles de dader kon zijn geweest, volgens de heren van Scotland Yard.

En zo had hij op een mooie ochtend vroeg in de lente zijn enige trouwe vriend, Charles Brand het voorstel gedaan « wat te gaan jagen aan de oevers van de Jukon », alsof het de gewoonste zaak van de wereld was.

De jongeman had er tegenin gebracht, dat het daar zeker nog zou winteren en dat het klimaat er weinig minder bar was dan aan de noordpool, maar dit had Raffles niet kunnen tegenhouden.

Henderson had het vliegtuig in orde moeten brengen, waarmee Raffles al meerdere keren de oceaan was overgevlogen, en juist een dag, nadat Raffles

zijn voorstel tot het «uitstapje» had gedaan, steeg de Sperwer, zo was de naam van deze wonderlijke machine, die een snelheid van meer dan 800 kilometer per uur kon bereiken, vroeg in de ochtend dicht bij Londen op, om nog diezelfde dag, tegen het vallen van de schemering, in de buurt van Montreal te dalen.

De volgende dag ging de reis verder en 's middags daalde de machine voor de tweede keer bij Fort Reliance, aan de Jukon, op Canadees gebied, maar dicht bij de grens van het Territorium van Alaska gelegen.

Daar had Raffles het vliegtuig achtergelaten en toevertrouwd aan de hoede van de garnizoenbevelhebber, om verder lopend, te paard, met een slee, door honden of rendieren getrokken, verder te reizen.

Van de Jukon waren de drie jagers naar de oevers van de Tanana overgestoken, meestal per slee, door sterke honden getrokken, waarbij zelfs Fang hielp, daar hij het niet goed scheen te

kunnen hebben, dat hij door zijn soortgenoten werd vervoerd, zonder zelf een poot uit te steken.

Wel was er een hevige strijd ontbrand met de witte Eskimohonden, die geen indringer schenen te dulden, maar Fang was overwinnaar gebleven en trok daarna lustig mee.

Op de tiende dag van hun reis, die steeds verder noordelijk ging, hadden zij Jack Brunt gevonden, die juist zijn vallen nakeek, en dadelijk met de kenmerkende gastvrijheid van de Schot, de drie vermoeide mannen naar zijn blokhuis had gebracht, waar zij tot hun niet geringe verbazing de knappe Grace hadden ontmoet.

Vier dagen hadden zij in het blokhuis overnacht, slapende op de dikke vachten van de al geschoten blauwvossen, zilvervossen, otters en beren, waarbij zij grote genegenheid hadden opgevat voor de jonge Schot, die hier helemaal alleen met zijn vrouwtje de woestheid van het klimaat en de streek trotseerde en altijd even opgewekt en vrolijk was.

HOOFDSTUK II.

GOUD

Terwijl Grace druk in de weer was om het eenvoudig avondmaal klaar te maken, zaten de vier mannen om het vuur en spraken over de resultaten van de jacht.

— Bent u nogal tevreden over het resultaat, mijnheer? vroeg Jack aan Raffles.

— Alles in aanmerking genomen ja, ik ben tevreden, antwoordde Raffles. Vergeet niet, dat wij ongeoeffend zijn op dit gebied.

— Maar uw prachtige hond zal u wel van veel nut zijn geweest? ging Jack door, terwijl hij het dier over de kop streelde. Hebt u die hond uit Europa meegebracht, als ik vragen mag?

— Ja, een van mijn vrienden bracht Fang een paar maanden geleden voor mij mee van Prince Albert Land, nog heel wat noordelijker dan Alaska.

Daar worden deze honden door de Eskimo's veel gebruikt bij de robbenjacht. Fang is een bijzonder groot en sterk exemplaar. Hij heeft vandaag geholpen, om ons niet platzak te laten thuiskomen, een paar wilde ganzen, een koppel sneeuwhoenders en drie blauwvossen. Natuurlijk doet u ons het genoege om de vellen van die dieren te houden, tenminste als wij de huid niet al te erg met onze kogels beschadigd hebben.

— Hebt u die vossen met een kogel en niet met hagel geschoten, mijnheer?

riep Jack vol bewondering uit. Dan maak ik u mijn compliment. Dat kan zeker niet iedereen. De blauwvos is heel snel en schuw. En luister nu. Ik zou u niet graag willen weggagen, maar als u nog een dagreis verder naar het noorden trekt, zult u daar een gebied vinden, waar nog veel zilvervossen te vinden zijn en veel meer beren dan hier. Ik zelf denk er over een paar weken heen te gaan, als er hier niets meer voor mij te doen valt.

— Ik neem uw goede raad dankbaar aan, beste Jack, zei Raffles. Wij mogen ook niet langer misbruik maken van uw gastvrijheid, want pasgetrouwd wenssen maar zoveel mogelijk alleen te zijn.

— O, maar daar kunnen wij altijd nog genoeg van profiteren, mijnheer! riep Grace met een helder lachje uit. Er gaan weken voorbij, zonder dat wij hier iemand zien passeren.

— Dat is zo, maar de laatste dagen lijkt het mij toch, dat ik veel personen door de bergpas zie trekken, die mijn huis voorbijgaan in de richting van Meadow Hill, zei de jonge pelsjager peinzend. Enige tijd geleden sprak ik een houthakker, die daar vandaan kwam en die mij vertelde, dat er geruchten de ronde doen, dat er daarginds weer goud was gevonden.

— Wat of waar is dat Meadow Hill? vroeg Brand nieuwsgierig.

— 's Zomers kan men het in een paar

uur bereiken, te paard. Maar nu zou men er wel een dag voor nodig hebben. Het ligt aan de Tanana op deze oever.

— Wat is het, een stad, een dorp? vroeg Brand verder.

— Noch het één, noch het andere, mijnheer, antwoordde Jack. Een half jaar geleden bestond het nog niet. Maar toen werd er gemompeld, dat er daar ergens goud te vinden was en in een ommezien ontstond toen een nederzetting. Ik roddel niet graag, maar het is merendeels tuig, dat in zo'n nederzetting woont, die als bij toverslag uit de grond is gerezen, mijnheer. Dobelaars, leeglopers en dieven, alles vindt je daar. Het goud drijft het uitschot van de hele streek hier heen.

— Prettig wonen zal het daar zijn, merkte Henderson langs zijn neus op.

— Mijnheer, het is er een hel voor ieder man met een greintje beschaving! riep Grace vol afschuw uit. En ik beklaag de arme vrouwen, die daar komen.

— Wonen er dan ook vrouwen? vroeg Brand verwonderd.

— Ja, maar negentig procent is niet veel zaaks, mijnheer, antwoordde Jack. Zij bedienen in de kroegen en zij moeten de jongens aanzetten tot altijd meer drinken; dat is winst voor de baas en voor hun ook, want zij krijgen procenten van de verkoop.

— Is er helemaal geen politie? vroeg Henderson vol belangstelling.

— Men kan wel zien, mijnheer, dat u zo kersvers uit Europa bent gekomen, antwoordde Jack glimlachend. Politie! Ja, er bestaat zo iets als de bereden North West Police, en ik zal de laatste zijn, om iets te zeggen over de persoonlijke moed van die mannen, die zij dan ook wel nodig hebben, want hun baantje is een hondenbaantje.

— Sakkerloot, dat is dan heel wat anders dan het baantje van de Londense Bobbies! riep Henderson uit.

— Dat mag u rustig zeggen, mijnheer, zei Jack.

Hij zweeg even en ging toen verder:

— Als er nu een nieuwe nederzetting

wordt gevormd, zoals die van Meadow Hill, dan komt de politie eens kijken en dan kan zij verder niet veel doen, vooral 's winters niet, als alles onder de sneeuw ligt. Er is geen mogelijkheid in zulke posten een permanente politiemacht te vestigen. Dan zou men het korps met een honderdduizend man moeten uitbreiden, en dat gaat niet, nog afgezien van de vraag of een kleine afdeling genoeg ontzag zou kunnen hebben. En daarom zijn de toestanden hier nog juist zoals zij een halve eeuw geleden waren. Ieder vecht voor zich en moet maar zorgen, dat hij aan het langste einde trekt. De revolvers zitten hier los in de holster, ziet u.

— Dan zullen wij dus goed doen, een beetje op onze hoede te zijn, als wij daar komen, merkte Raffles glimlachend op.

— Dat zou ik u wel aanraden, antwoordde Jack. Sommige kerels zien er geen been in, iemand voor een handvol stofgoud om zeep te brengen. Een mensenleven is hier minder waard dan in Europa, ziet u. Maar, u bent met drie mannen en ik heb al opgemerkt, dat u niet voor een kleintje vervaard bent. Dat is veel waard. Maar toch, weest voorzichtig, en laten zij daar niet merken, dat u geld of kostbaarheden bij u hebt, want als zij zo iets in de gaten hebben, dan staan zij voor niets.

— Wij zullen om uw raad denken, beste Jack! zei Raffles. U had het net over geruchten, dat er goud in deze streek gevonden zou zijn. Is daarover dan nog niets naders bekend?

— Naar mijn weten althans niet, mijnheer, antwoordde de pelsjager. Maar ik heb in dagen niemand gesproken en weet alleen, dat er geruchten de ronde doen, van een rijke goudader, die niet ver van Meadow Hill ontdekt zou zijn. Daarom trekken nu ook al dagen zoveel mannen naar het noorden.

— Nu, wij zullen wel zien wat het is, al denken wij er zelf niet aan mee te doen, hernoemde Raffles. Want u hebt mijn belangstelling gewekt om de kant van Meadow Hill op te gaan en daar

naar wild te speuren.

— Als u nog een dag wilt wachten, mijnheer, dan ga ik mee, want ik moet mijn voorraad patronen en vallen vernieuwen en Meadow Hill is het dichtste bij. Daar is een winkel, waar die dingen verkocht worden.

— Graag zelfs, Jack! gaf Raffles ten antwoord. Maar kun je je jongevrouw zolang alleen laten?

— O, dat ben ik wel gewend, mijnheer! riep Grace lachend. Ik doe de bouten stevig op de deur, ik kruip bij het vuur en wacht tot Jack terugkomt. En als er onwelkome bezoekers komen wel, ik weet met geweer en revolver om te gaan.

— Nu, als dat zo is, dan willen wij niets liever dan gebruik te maken van het vriendelijk aanbod van Jack, zei Raffles. Hij kent hier zeker de weg beter dan wij en zijn hulp zal ons goed van pas komen.

Het avondeten was nu klaar en allen gingen aan de ruwhouten tafel zitten, niets anders dan een schijf hout, gezaagd uit de meterdikke stam van een reusachtige spar, op een zware stronk, die al heel stevig in de bodem bevestigd was, want de hut was eenvoudig om de tafel heengebouwd, en de stronk was met zijn eigen wortels in de bodem verankerend.

Het vertrek werd verlicht door een soort lamp, bestaande uit een leeg petroleumblik, voor de helft gevuld met rendiervet, waarin een lange katoenen pit dreef.

Zo heerste er een schemerig licht in het vertrek, net voldoende om elkaars gezicht te kunnen onderscheiden.

Nu en dan, als het even stil werd, hoorde men heel in de verte het langgerekt gehuil van een hongerige wolf.

De drie jagers waren erg vermoeid en allen gingen vroeg naar bed, het jonge echtpaar op de brede rustbank, de drie reizigers op de huiden, van de rest van het vertrek afgescheiden door een soort gordijn van aan elkaar genaalde huiden van de blauwvos. Als de waarde eens naar de stand op de Europese markt was berekend, zou het zeker

vierduizend pond sterling hebben bedragen.

De drie reizigers sliepen bijna negen uur aan één stuk en werden verfrist en uitgerust van de vermoeienissen van de vorige dag, wakker.

Het bleek dat Jack en zijn vrouwtje al een paar uren op de been waren en het ontbijt al hadden klaar gemaakt.

De drie Engelsen hoefden zich niet aan te kleden, want de kou was zo fel geweest, dat zij alleen hun dikke overpelzen hadden uitgedaan en gekleed en wel onder de zware dekens waren gekropen.

Maar nu gingen zij naar het washok waar een groot vuur was aangelegd en wasten zich daar stevig met heet water, waarna zij zich afwreven met sneeuw, totdat hun lichaam begon te gloeien.

Aldus heerlijk verfrist, gingen zij aan de tafel zitten, waar de hete thee al dampte, en brood, boter, honig en een soort schapenkaas stonden te wachten.

Om tien uur zou worden opgebroken.

De twaalf honden werden twee aan twee voor het voertuig gespannen, dat daarna beladen werd met de bagage van de drie reizigers, hun wapens en munitie en een welgevulde rugzak.

En daarop namen de drie mannen afscheid van hun lieve gastvrouw.

Zij bleef, met haar bonten kap over het hoofd en haar mantel van vellen om de schouders, op de drempel van de ruwe deur staan, om de vertrekkenden zo lang mogelijk na te kijken.

Hoewel het nog erg koud was, konden de temperatuur toch draaglijk noemen, een gevolg van bijna volmaakte windstilte.

De zon stond aan de hemel en deed de sneeuw als purper gloeien.

De honden rukten ongeduldig aan de strengen en schoten als een pijl uit de boog vooruit, toen Jack hen met een vreemde kreet aanzette.

Met verbazing merkte Brand op, dat de honden niet bestuurd werden met behulp van teugels, maar dat Jack het eerste span leidde met een hele lange staak, die hij nu en dan licht tegen hun nekken drukte.

Dan week het eerste span een stukje uit en de andere honden volgden vanzelf.

— Nu galopperen zij nog, maar dat zal hun wel gauw gaan vervelen, zei Jack lachend. Dan gaan zij in draf, maar dat gaat ook nog vlug genoeg, dat verzeker ik u.

— Hebt u dat dan niet in uw macht, net als bij een paard, mijnheer Jack? vroeg Henderson.

— Nu, dat zou ik niet graag durven zeggen, antwoordde de jonge pelsjager. De trekhonden zijn namelijk erg eigenwijs, ziet u. Zij zijn sterk en schrand, maar zij hebben hun eigen wil.

De slee gleed, terwijl dit gesprek gevoerd werd, met grote snelheid over de bevroren sneeuw, die hier zo glad als een spiegel was.

Toen zocht Jack de Tanana op en volgde de stroom.

Algauw werd het duidelijk, dat de verlatenheid van het landschap niet meer bestond, mensen waren hier langs getrokken of trokken nog langs, en allemaal waarschijnlijk met dezelfde vurige wens beziel, die om het « beloofde land », waar zij goud in overvloed hoopen te vinden, zo snel mogelijk te bereiken.

Lopend, te paard, in hondensleden trokken de goudgravers voorbij, naar die verre streken, waar hun begeerte hun de grootste rijkdommen voorspiegelde, die met weinig inspanning te verkrijgen waren.

Allen waren zwaar bepakt en allemaal waren het mannen.

Om één uur werd halt gehouden, om de honden wat rust te geven en een stevige maaltijd te gebruiken.

Jack en Henderson maakten een vuur aan met behulp van droge sparrentakken uit het naburig bos, en tegen de voet van een kale rots, dicht bij de rivieroever opgestapeld, en daarop maakte de pelsjager binnen een half uur een kostelijke soep van berenvlees klaar.

Daarop ging de tocht verder.

En hoe verder naar het noorden de reizigers trokken, hoe dichter de stroom

mannen werd, die door de goudkoorts naar deze barre streken waren getrokken, waarvan zeker de helft niet meer zou terugkeren.

Zwijgend en gebukt onder de vracht van hun pakken, trokken de mannen langs de enige gebaande weg, die hier naar Meadow Hill voert, allen gewapend met geweer of revolver of allebei de schop over de schouder, gekleed in de dikste jassen, die zij hadden, maar die toch lang niet voldoende waren, om hen te beschutten tegen de hevige koude, die in deze noordelijke streken heerste.

Als gefascineerd zwoegden zij door, de blik naar de horizon gericht.

Uit alle streken van Amerika waren zij gekomen op het eerste gerucht, dat er weer goud ontdekt was en zelfs brachten de boten uit andere werelddelen al vreemdelingen aan, waarvan er echter heel veel dadelijk weer werden teruggestuurd, omdat zij lezen noch schrijven konden en ook geen Engels verstonden, wat, volgens de nieuwe strenge emigratie-wetten beslist nodig was.

Om vier uur begon de schemering te vallen, maar nog altijd draafden de honden onvermoeid voort, geleid door hun onfeilbaar instinct.

Eindelijk om acht uur in de avond, doemden de lichten van Meadow Hill, na een kromming van de weg, die tussen de hoge heuvels doorliep, plotseling voor de reizigers op.

Nog 'n kwartier, en onder luid zweepgeknal gleed de slee de nederzetting binnen.

Het was er nog druk in de hoofdstraat, de enige overigens van het gehucht, waarop alleen maar een paar hele korte zijstraten uitkwamen, drie in getal.

De huizen waren er zonder uitzondering van hout, sommigen met een dak van gegolfd plaatijzer, en de meesten met een soort voortuintje, waar 's zomers een paar planten en bloemen hun armelijk bestaan rekten, maar die merendeels algauw tot vuilnisbelten ontvaard waren.

Uit een tamelijk groot huis klonk harmonicamuziek en het gillend gelach van een dronke vrouwenstem.

Voor het huis liep een galerij, een meter boven de grond met een lage leuning.

Daaraan hingen een paar gekleurde

lampions, die hun licht uitstraalden op de sneeuw, die hier smerig en goor was, door de vele voetstappen, die er dagelijks over gingen.

Dit huis was de grootste kroeg van de plaats, «De Blauwvos» en hier zwaaide Bill Griffins de scepter.

HOOFDSTUK III.

HET LEVEN IN MEADOW-HILL

De slee gleed echter het danshuis voorbij en hield pas stil voor een soort logement, waar nog licht brandde, ofschoon men in deze streken gewoon was de lichten vroeg uit te doen.

Het was het enige logement, door reizigers als Raffles en zijn metgezellen te gebruiken.

Op de drie treden, die naar een soort voorgalerij voerden, zaten een paar slampampers, zoals men die in bijna alle kleine Amerikaanse plaatsjes bij de stations en logementen aantreft, en die hun brood op een hele geheimzinnige manier schijnen te verdienen, namelijk door de hele dag op een strootje te kauwen en naar de gaande en komende man te staren.

— Hallo! Old Jack! riep een van hun, die de pelsjager scheen te kennen. Waar gaat dat naar toe?

— Voorlopig niet verder, Mike, antwoordde Jack kortaf. Ik blijf hier.

— Je hebt daar fijne lui bij je, hé? Mooie geweertjes, rijke spullen. Ben je voerman geworden, ouwe jongen?

— Gaat jou geen fluit aan, Mike? kwam Jack ongeduldig. Vooruit, maak eens wat plaats, de mensen kunnen er bijna niet door.

Maar de heer Mike scheen niet veel haast te hebben.

Hij bewoog zich niet, maar bleef kalm zitten waar hij zat, het strootje in zijn grote mond, van de ene kant naar de

andere verschuivend.

Zijn makkers keken grinnikend toe.

Als Mike zo'n grapje uithaalde, dan kon het best worden.

Maar er was een ding, waarop de vrienden van mijnheer Mike nog niet voldoende gelet hadden.

Dat ding luisterde naar de naam van Henderson.

Zonder zijn pas ook maar een ogenblik in te houden, nam hij in het voorbijlopen de heer Mike in zijn nek, tilde hem van zijn plaats, om hem pas boven aan de trap weer neer te zetten, behoedzaam, alsof hij bang was iets van het kostbare lichaam te breken.

Als met stomheid geslagen keken de vrienden van Mike toe, vol angst voor de gevolgen, maar ook met een beetje leedvermaak, want Mike was een grote bluffer en een geweldige vechtersbaas.

Deze heer zelf was door de handelwijze, waarvan hij het slachtoffer was geworden in de eerste ogenblikken ze verbluft, dat hij geen vin verroerde.

Maar toen sprong hij op, bracht de hand naar zijn revolvertas en brulde:

— Wie heeft de hand durven slaan aan Mike Penalty?

— Ik! antwoordde Henderson doodleuk. Je zat in de weg, vadertje en daarom heb ik je wat opzij geschoven; je scheen niet te horen wat mijnheer Jack tegen je zei.

— En denk je, dat ik het zo maar

toelaat? schreeuwde Mike, die blijkbaar niet helemaal nuchter was.

— Natuurlijk denk ik dat, antwoordde Henderson kalm. Waarom zou je het niet toelaten?

Bijna stikkend van woede brulde Mike:

— Waarom?... Wel voor de duivel... dat heeft nog nooit iemand in Meadow Hill durven doen!

— Nu, dan was ik de eerste, antwoordde Henderson rustig. En schreeuw niet zo hard, maar laat ons door. Wat is dat hier voor een hotel waar het zo smoorvol zit met allerlei gespuis?

De vier mannen waren nu de treden opgegaan en de eigenaar verscheen, een dikke, kale man, die er voor deze omgeving tamelijk presentabel uitzag.

— Dat is Perry Finn, stelde Jack de logementhouder aan zijn drie vrienden voor, en hij duwde hen snel naar binnen, daar hij bang was voor de kwaade gevolgen van het optreden van de reus, al voelde hij er persoonlijk nog zoveel bewondering voor.

— U hebt zeker wel een paar kamers voor ons? vroeg Raffles, zodra de deur was dichtgevalen, die hen afsloot van Penalty en consorten, die nog altijd niet van hun verbazing en woede bekomen waren.

— Natuurlijk, edelachtbare, antwoordde Finn met een grijnslachje, dat al zijn gele tanden ontblootte. Ik heb de beste kamers van de hele nederzetting. U gaat zeker naar de goudvelden?

— Nee, vriend, antwoordde Raffles kortaf. Wij denken van hieruit te gaan jagen, dat is alles.

Dit verwonderde Jim Finn blijkbaar heel erg.

Hij ging zijn gasten voor naar de grote gelagkamer, zeker het voornaamste vertrek in zijn inrichting.

Van steen was nergens een spoor te ontdekken, behalve de vloer van de grote haard, waar nu een geweldig vuur brandde.

Voor het overige was het hele logement uit dikke boomstammen opgetrokken.

De vloer van de gelagkamer bestond

uit vastgestampte aarde, waarover een dunne laag zand was gestrooid, het buffet was uit dikke planken getimmerd en met een stuk spiegelglas versierd, dat een van zijn hoeken miste, en misschien het enige in de hele nederzetting was.

In een van de hoeken leidde een trap van vijf treden naar een soort gaanderij, waar ook stoelen en tafeltjes waren neergezet en vanwaar men een goed gezicht had op de gelagkamer, die ook vaak als danszaal werd gebruikt.

Op de gaanderij kwamen een paar afzonderlijke kamertjes uit, die door een gordijn konden worden afgesloten en welke Finn trots zijn «cabinets particuliers» noemde.

In een ding was «De Grote Beer» echter achter bij de «Blauwvos», men kon er geen champagne krijgen, en dat kan men in de kroeg van Bill Griffins wel, al zou men voor dat goedje in het kleinste café van New-York ook de neus hebben opgehaald.

«De Blauwvos» had ook veel meer van die kleine vertrekjes en Bill Griffins had zich de goed betaalde diensten verzekerd van een zestal meisjes, die als lokvogels moesten dienen en 's avonds, zwaar geschminkt en geparfumeerd door de danszaal slenterden, om met hun lachjes de gelukkige goudzoekers tot drinken aan te sporen.

Op het ogenblik dat Raffles en zijn reisgezellen met Finn en Jack de gelagkamer binnenkwamen, bevonden zich daar maar weinig gasten, want vele inwoners van Meadow Hill hadden eens een kijkje willen nemen naar de pas ontdekte vindplaatsen, ofschoon daar al vele gelukzoekers bitter teleurgesteld van waren teruggekeerd met de boodschap, dat er misschien van alles te vinden was maar goud zeker niet.

Perry Finn was de gelagkamer dwars overgestoken en leidde nu zijn nieuwe gasten, die door de aanwezigen nieuwsgierig en wantrouwend werden nagekeken, naar de gaanderij, waarop een paar deuren uitkwamen, die logeerkamers bleken te zijn.

Hij opende twee van deze deuren en zei:

— Treedt binnen heren, deze twee kamers zijn de beste uit mijn etablissement.

De drie Engelsen liepen de kamer in, waarvan de deur door Finn werd opengehouden, wat wel noodzakelijk was want het huis stond zo scheef, dat alle deuren vanzelf openvielen als men ze niet op slot deed, en zagen, dat het alles bijeengenomen, inderdaad niet zo slecht was.

Er stond een vrij goed bed, met een drietal dikke dekens bedekt, een paar stoelen met rieten zittingen, de onvermijdelijke schommelstoel, die in geen enkele Amerikaanse kamer schijnt te mogen ontbreken, en een ruw getimmerde wastafel, waarop een gebarsten kom en een blikken lampetkan.

Bij het enige raam stond een kleine tafel, ook een gewrocht van de nijvere handen van Perry Finn.

Raffles had Brand met de blik geraadpleegd en zei nu:

— Het is in orde vriend, wij blijven hier. Ik heb een hond bij mij, zoals u ziet. Die kan toch ook hier blijven?

— Wel natuurlijk, edelachtbare, riep Finn haastig uit. Dat is hier gewoonte. Honden of mensen, dat maakt hier niet veel verschil, en de vergelijking valt in de meeste gevallen ten gunste van de honden uit.

— Kunnen wij iets te eten krijgen? vroeg Raffles, die al zijn zware pels uitgetrokken had.

— U treft het, wij hebben vandaag een schotel wild varkensvlees. Met zuring. En ingemaakte vruchten.

— Laat ons dan gauw iets brengen voor vier personen; mijnheer Brunt zal ons de eer aandoen met ons het avondmaal te gebruiken.

— Dan wilt u mij zeker wel toestaan eerst even mijn inkopen te doen, mijnheer? vroeg de pelsjager.

— Doe dat dan maar en laat ons niet te lang wachten, zei Brand lachend.

Jack vertrok dus om patronen, nieuwe vallen, geweervet en verduurzaamde groenten in te slaan.

Een half uur later kwam hij met die voorraad terug. Zodra de deur achter hem dicht was, begon Jack met gedempte stem:

— Als ik u een goede raad mag geven, mijnheer, pas dan zoveel mogelijk op! Wat onze vriend Henderson net gedaan heeft, wel, ik geloof dat ik in zijn plaats, en als ik over zijn lichaamskracht beschikte, ook zo iets zou hebben gedaan. Maar men haalt zo iets niet ongestraft uit met een kerel als Mike Penalty. De kerel is in de hele streek berucht, en dat wil hier wat zeggen, dat verzeker ik u. Net liep ik in het donker een kleine groep voorbij en ik hoorde Mike duidelijk zeggen, dat hij het « die beer van 'n kerel » nog wel eens zou inpeperen.

— Ik had ook liever gezien, dat je dit niet gedaan had. Jammer, zei Raffles ernstig. De zeden zijn hier nu eenmaal ruw en daarmee moeten wij rekening houden.

— Maar, mylord, de schoft wilde u niet doorlaten! riep Henderson verontwaardigd uit.

— Nee, maar je hebt hem een gek figuur laten slaan tegenover de kerels, die steeds zoveel eerbied voor zijn sterke vuisten en zijn revolver hebben, Henderson, antwoordde Jack. En dus, pas zoveel mogelijk op en vertrek liever vandaag dan morgen weer.

— Ho, ho! Zover zijn wij nog niet! riep Raffles uit. Denkt u, dat wij onze jacht in de steek zullen laten en op de loop zullen gaan, omdat mijnheer Mike Penalty ons boos loopt aan te kijken? Dan kent u ons toch nog niet, beste Jack. Nee, wij blijven net zo lang als ik mij had voorgesteld!

— Ik had eigenlijk geen ander antwoord van u verwacht, mijnheer, antwoordde Jack, maar ik herhaal mijn waarschuwing: kijk goed uit uw ogen, want die Mike deinst voor niets terug, als men hem eenmaal boos heeft gemaakt, en zijn vrienden zijn wel niet talrijk, maar even schurkachtig als hij.

— Wij danken u voor uw goede raad, Jack, en wij zullen hem zeker opvolgen, zei Raffles, terwijl hij de

pelsjager de hand toestak. Wij zullen die mannen helemaal geen aanleiding meer geven en ik zal onze vriend James dus moeten verzoeken, zijn grote lichaamskracht voortaan aan andere dingen te besteden dan juist aan Mike Penalty.

— Het is 'n hard bevel, mylord, maar ik zal proberen mij eraan te houden, antwoordde de reus.

De maaltijd liep ten einde en de bediende kwam de lege schotels terughalen.

— Wat is hier 's avonds zo al te doen? vroeg Brand de man.

— Wel, mijnheer, de danshuizen, waar u ook spelen kunt, als u wilt, antwoordde de bediende. Bill Griffins heeft een speelzaal, maar bij ons gaat het veel fatsoenlijker toe. De meisjes van de boss zijn heel nette dames.

— En de meisjes van Bill?

— Sletten, mijnheer, antwoordde de bediende verontwaardigd. Niets anders dan sletten. Zij helpen de goudzoekers, die een gelukkige dag hebben gehad, tot op het hemd uitplunderen en ik durf allemaal niet herhalen wat de kroeg van Bill al gezien heeft.

— Nu, dan zullen wij daar eens heen gaan, het zal zeker wel interessant zijn, zei Raffles rustig.

— Dan heb ik u alleen maar te zeggen mijnheer, zei Jack, dat Penalty een trouw bezoeker is van de kroeg van Bill Griffins. Zij zijn gezworen vrienden.

— Nu, dat kan voor ons toch geen bezwaar zijn, hernam Raffles. Wij zullen wapens meenemen en een oogje in het zeil houden. Zoudt u mee willen?

— Ik wilde het u juist voorstellen, antwoordde Jack snel. Mij kennen ze hier en het zal dan niet zo gauw tot een uitbarsting komen. Laat u in geen geval verleiden om te spelen.

— Daaraan heb ik geen ogenblik gedacht, zei Raffles glimlachend. Ik wil alleen maar eens zien hoe het «mondaine leven» in zo'n nederzetting is.

De drie Engelsen deden hun pels en weer aan en verlieten het hotel, nadat Raffles zijn hond aan de lijn had

vastgemaakt.

De vier mannen volgden de hoofdstraat, die alleen verlicht werd door de petroleumlampen, die voor de ramen van enkele winkels stonden en de lampions in de galerijen van de kroegen en danshuizen.

Een paar keer moesten de mannen vlug opzij springen voor een grote slee, met een twaalfstal honden bespannen, die als een schim voorbijschoot, bijna zonder geluid te maken.

Drie keer had er ergens een schot gekraakt, maar niemand scheen daar notitie van te nemen.

Alles bleef tenminste stil en donker.

De galerij voor de kroeg van Bill Griffins was helder verlicht door een tiental lampions, die doodstil aan dunne ijzerdraden hingen.

In de opening van de deur stonden twee vrouwen in korte rokjes, blote armen en lage halzen.

Zij droegen het haar heel hoog en in hun ogen fonkelden kleine diamanten.

Maar de koude dreef ze vlug naar binnen en Raffles en zijn metgezellen volgden hen.

Hun komst baarde niet weinig opzien.

Dadelijk viel er een gespannen stilte en zelfs de muziek van het kleine orkestje, een pianist, een violist en een fluitist, schenen even te zwijgen.

De vier mannen stonden aan het begin van een grote danszaal, met een gaanderij om drie van de muren.

In de zaal zaten ongeveer vijftig mannen en een dozijn vrouwen en meisjes.

Bill Griffins stond achter zijn toonbank, een uitgedoofde sigaar in de hoek van zijn mond, en keek, met over elkaar geslagen armen, de binnenkomenden nieuwsgierig en niet bepaald onvriendelijk aan; men kon immers nooit weten of zij zijn zaak geen voordeel zouden doen.

Raffles merkte dadelijk de verandering, die zijn verschijning onder de gouddelvers teweeg had gebracht en riep daarom:

— Mannen, wij zijn vreemdelingen, maar daarom denken wij er niet aan uw plezier te verstoren.

Deze korte toespraak had blijkbaar een uitstekende indruk gemaakt, want er ging een gejuich op, de muziek begon weer te spelen en de paartjes dwarrelden weer door de zaal.

En daar de vrouwen zo in de minderheid waren, grepen de mannen elkaar om het middel en tolden uitgelaten de zaal rond.

Dicht bij het buffet stond Mike Penalty met een paar vrienden.

Naast hem met de arm op zijn schouder leunend, stond een nog jonge vrouw, die misschien knap zou zijn ge-

weest, als zij niet zo'n verlopen gezicht had gehad.

Zij had blauwzwart haar, op Indiaanse manier opgemaakt met twee grote wrongen naast haar wangen, en twee vlechten, die over de schouders naar voren vielen.

Haar ogen waren groot en schitterden met een somber vuur, toen zij naar de vreemdelingen keek.

Blijkbaar had men haar al verteld welke belediging men haar minnaar had aangedaan.

Ook Mike staarde naar Raffles en zijn reisgenoten, zonder zich te bewegen, maar met een blik in zijn grijsgroene ogen, die weinig goeds voorspelde.

HOOFDSTUK IV.

JESSIE BENSTON

Het dansen was weer in volle gang en niemand scheen zich meer iets van de vreemdelingen aan te trekken.

De vier mannen waren aan een tafel op de galerij gaan zitten en keken vandaar op het drukke gewoel neer.

— Ik geloof niet, dat ik mij vergis, als ik zeg dat daar in die kleine ruimte vertegenwoordigers van minstens vijftien rassen aanwezig zijn, zei Raffles toen zij zaten en iets hadden besteld.

— En zij zijn allemaal goed gewapend ook, zie ik, merkte Henderson droogjes op.

— Wat zijn dat voor vrouwen en meisjes, die ik daar zie? vroeg Brand vol belangstelling.

— Veel zaaks is het niet, mijnheer Brand, antwoordde de jonge pelsjager zachtjes. Merendeels sujetten, die hier zijn gekomen, in de hoop een deel van de buit machtig te worden.

— Maar is er dan in deze hele nederzetting niemand, die een beetje boven zijn omgeving staat, en enige invloed kan uitoefenen? vervolgde Brand.

— Er zijn zeker wel een paar mannen, die beter zijn dan de rest, en dan behoren zij niet tot de gouddelvers, maar zij zijn dan houthakkers, jagers of strikkenzetters. En dan hebben wij hier de predikant...

— Een predikant? Hier? vroeg Raffles verrast. Er is dus een kerk?

Hij heeft naast zijn huis een grote schuur en daar houdt hij godsdienstige oefeningen, maar ik moet zeggen dat zijn gehoor maar heel klein is.

— Hoe heet die man, die wel een heel goed hart moet hebben, dat hij dit alles trotseert? vroeg Raffles.

— Benston, mijnheer, Richard Benston.

— En woont die helemaal tussen deze halve wilden?

— Nee, met zijn dochter Jessie.

— Wat? Er leeft dus in deze ellende nog een fatsoenlijke vrouw? riep Brand uit.

— Nog haast een meisje, mijnheer Brand, antwoordde Jack, zij is zeven-tien jaar!

— Ik zou die brave mensen graag eens opzoeken, zei Raffles peinzend. Het doet altijd goed als men eens tegenover werkelijk edele mensen komt te staan... zij zijn zeldzaam.

— Morgen wil ik u graag naar hun huis brengen, als u wat vroeg bij de hand bent, mijnheer. Want ik vertrek om acht uur.

Raffles wilde iets antwoorden, toen beneden in de zaal plotseling, schijnbaar zonder enige aanleiding, een woeste woordenwisseling ontstond.

In een oogwenk vlogen de revolvers uit de holsters.

Twee kerels, half dronken, stonden als woedende stieren tegenover elkaar.

— Nee, dat niet, antwoordde Jack.

Hun rechtervuist omklemde het heft van een groot blinkend mes.

En voor iemand nog goed begreep wat er eigenlijk gebeurde, had een van die mannen met een bliksemsnelle beweging zijn vreselijk wapen in het lichaam van zijn tegenstander gestoken, die zonder enig geluid in elkaar zakte.

De vrouwen gilden.

Een paar mannen wilden de moordenaar grijpen, maar deze had zijn revolver getrokken, vuurde hem een paar keer af en maakte van de korte verwarring gebruik naar de uitgang te snellen.

Het volgend ogenblik was hij verdwenen.

En toen hij eenmaal uit het gezicht was, dacht blijkbaar niemand eraan hem te achtervolgen.

De dodelijk gewonde werd weggesleept, de bediende kwam met een emmer water aandragen en schrobde het bloed van de vloer, en tien minuten later draaiden de paren weer in het rond, alsof er niets was gebeurd.

— En in die omgeving leven die twee... de predikant en zijn dochter, mompelde Raffles in zichzelf. Wat een sterke liefde voor de medemens moet die twee mensen wel bezielen, dat zij dit uithouden.

— Dat heb ik ook wel eens gedacht, mijnheer, kwam Jack nadenkend. Op de duizend mensen zijn er geen drie, die het hun zouden nadoen. Ik zelf zou het na de tweede dag hebben opgegeven, verondersteld dat ik aanleg had voor geestelijke. Het is toch boter aan de galg gesmeerd. Men kan evengoed voor de wolven preken.

Intussen ging het er hoe langer hoe woester toe.

Aan een grote tafel werd gekaart en telkens laaide de ruzie opnieuw op onder de door de drank opgezweepte ruwe kerels.

Plotseling werd de deur weer opengegooid, en kwam er een nieuwe gast binnen.

Hij was helemaal gekleed in een pak, gemaakt uit de huid van een zilvervos en een muts van hetzelfde bont verborg zijn hoofd bijna helemaal.

Maar het was toch te zien, dat de man jong en lenig was en heel groot.

Hij keek even rond, kreeg toen Jack in het oog en zwaaide hem met de dikke gehandschoende hand toe, waarna hij zich een weg door de dansende menigte begon te banen.

— Dat is Tom Hatters, een landgenoot en een collega, mijnheer. En een goed vriend bovendien! zei Jack. Hij is de verloofde van Jessie Benston. Zij hopen over een jaar te trouwen.

De pelsjager had nu de galerij beklommen en stond voor de vier mannen, die hij nieuwsgierig en vrijmoedig aankeek.

Jack kweet zich van zijn plicht door de drie Engelsen voor te stellen, en noemde toen nogmaals de naam van zijn vriend.

De jonge Schot sloeg echter het aanbod om te gaan zitten af en zei:

— Ik wilde je maar even begroeten Jack, en vragen of je niet weet hoe het met Jessie gaat. Het is natuurlijk te laat om nog een bezoek aan haar vader en haar te brengen; zij zijn zeker al naar bed. Ik ben drie weken onderweg geweest.

— Ik kan het niet zeggen, Tom, want ik ben pas een paar uur hier en ik heb Jessie niet gesproken.

— Dan ga ik nu naar mijn hut om te slapen, ik ben doodop. En morgen ga ik dadelijk naar haar toe.

En daarna ging hij weer weg, gebukt onder de last van de vellen van de vossen en beren, die hij op zijn tocht geschoten had.

Een kwartier later stonden de vier mannen ook op, om naar bed te gaan.

Raffles liep achteraan en toen hij dicht bij het buffet even stil stond om zijn pijp aan te steken, hoorde hij duidelijk een kerel met vuurrood haar tegen een ander zeggen:

— Ze dobbelen om de mooie Jessie. Raffles volgde tersluiks de richting van de blik van het rode sujet, die deze woorden op grinnikende toon had gezegd en zag Mike Penalty en nog een man aan een afzonderlijk tafeltje zitten, terwijl de grote dobbelstenen juist uit de leren beker over het morsige tafelblad rolden.

Zonder door woord of gebaar te laten merken, dat hij de opmerking had gehoord, liep Raffles verder.

Pas toen de vier mannen bijna hun logement bereikt hadden, vertelde hij zacht wat hij net gehoord had.

Jack had zwijgend geluisterd en zei nu hoofdschuddend:

— Dat hing in de lucht. Die schurk van een Mike en Pat O'Kelly draaien al enige tijd om Jessie heen.

— En die Mike heeft een minnares, zei Charles Brand verbaasd.

— O, dat is voor hem geen bezwaar,

antwoordde Jack minachtend. Hij weet heel goed, dat Dolly Patterson zijn slaavin is en dat zij bij hem zou terugkomen, al had hij een hele harem. Zij heeft geen grein eergevoel. Het is al meer voorgekomen, dat zij haar minnaar geholpen heeft een arm kind in zijn macht te krijgen.

— En wat betekent nu die dobbelpartij? vroeg Brand.

— Wel, de verliezer verbindt zich de winnaar de voet niet langer dwars te zetten bij zijn pogingen om het hart van Jessie te winnen.

— Maar die kerels hebben toch geen van beiden een schijn van kans? merkte Brand opgewonden op, tenminste te oordelen naar wat je ons van dat jonge meisje hebt verteld.

— Natuurlijk niet, antwoordde Jack somber. Ik zei dat ook maar bij wijze van spreken. Ze weten wel, dat zij haar hart nooit kunnen winnen; zij willen alleen maar de vrouw.

De vier mannen gingen nu hun logement binnen, gebruikten de avondmaaltijd en gingen vervolgens naar bed met stevig gesloten deuren en hun revolvers onder hun hoofdkussens.

De volgende ochtend werden zij gewekt door Jack, die al alles voor zijn terugreis in orde had gemaakt en wiens slee gepakt en gezakt voor de deur van het logement stond, terwijl de honden ongeduldig in de sneeuw krabden.

De drie Engelsen kleedden zich snel aan en gebruikten hun ontbijt.

Het was acht uur, toen zij voorafgegaan door Jack, die naast zijn slee liep, door de hoofdstraat van de nederzetting liepen, op weg naar Benston.

Het eenvoudige huis lag aan de grens van Meadow Hill, een stukje hoger dan de andere huizen.

Het was omgeven door een tamelijk grote tuin, die nu helemaal al onder de sneeuw bedolven was.

De slee hield stil voor het huis van de predikant en Jack ging langs het smalle tuinpad naar de voordeur, gevolgd door de drie reizigers.

De deur stond open en Jack merkte op:

— Deze deur wordt hier geloof ik nooit gesloten. Iedereen is hier welkom en men weet wel, dat er bij Benston niets te stelen valt. Hij is misschien de armste van de hele nederzetting.

Op het gerucht van de voetstappen van de vier mannen werd er aan het begin van de gang snel een deur geopend en een hoofd kwam naar buiten kijken.

Het was Tom Hatters.

Er lag een verlangende uitdrukking in zijn ogen en duidelijk was daarin de teleurstelling te lezen, toen hij de vier mannen herkende.

— Ik dacht, dat Jessie terugkwam, zei hij, terwijl hij de vier bezoekers achtereenvolgens een hand gaf.

— Is zij dan niet thuis? vroeg Jack.

— Nee, zij is net bij de vader van Doily Patterson geroepen. De oude man ligt op sterven en hij verklaarde, dat hij haar nog eens wilde zien voor zijn dood. Hij heeft altijd veel van Jessie gehouden; zij heeft hem bekeerd, weet je?

Jack wisselde snel een zwijgende blik met Raffles, waarvan Tom de betekenis niet begreep, en daarop stapten allen het vertrek binnen, waar zij de predikant vonden, een man van een jaar of vijftig, maar nog krachtig en ongebogen, met zachte en toch energieke ogen, een open gezicht en een hoge gestalte.

De vreemdelingen werden aan de predikant voorgesteld en daarop begon Raffles dadelijk:

— Mijnheer Benston, ik was hier gekomen met mijn reisgenoten om u mijn diepe bewondering uit te drukken voor uw moed, om in deze barre wildernis het woord Gods te komen verkondigen aan ruwe, twistzieke en gewetenloze mannen. Ik had graag lang met u willen spreken over uw werk hier in Meadow Hill. Maar er is iets gebeurd waarvoor ik u eerst moet inlichten; ik ben ongerust over uw dochter.

— Over Jessie? riep Benston verast uit. Waarom zou u ongerust over haar zijn? Zij komt zeker gauw terug; zij brengt een laatste bezoek aan een gelukkig man, die wij echter tot on-

ze grote vreugde hebben kunnen bekeeren.

— Wanneer is zij er heengegaan? vroeg Raffles.

— Een half uur geleden ongeveer.

— Waar ligt het huis van de oude Patterson?

— Even buiten de nederzetting, in het zuiden, antwoordde de predikant, ondanks zichzelf aangegrepen door een zonderlinge onrust. Waarom stelt u mij die vragen?

— Omdat ik gisteren in het danshuis van Bill Griffins iets heb opgevangen, waardoor ik bang ben voor het lot van uw dochter.

En nu vertelde Raffles in een paar woorden wat hij gisteren in de kroeg van Griffins had gehoord en gezien.

Benston was tijdens deze mededeling erg bleek geworden en prevelde nu:

— Dat klinkt zelfs hier bijna ongeloflijk.

Tom Hatters stond onbeweeglijk.

Hij was witter dan een doek en zijn ogen dreigden hem uit het hoofd te puilen.

En nu barstte hij los:

— Dadelijk naar de woning van de oude Patterson. U hebt mij ongerust gemaakt, mijnheer, en ik moet zekerheid hebben.

De pelsjager had die woorden dodelijk ongerust en geschrokken uitgescreuwd en hij greep Raffles met zoveel kracht bij de arm dat het pijn deed.

In een oogwenk hadden Benston en Tom hun pelzen aangetrokken en hun mutsen van ottervel opgezet.

Zij sprongen snel in de grote slee en de honden sprongen overeind en renden weg, alsof zij begrepen wat er gaande was.

Binnen een kwartier had de slee het huis bereikt van John Patterson, dat vrij ver buiten de eigenlijke kom van de nederzetting lag, in een soort kleine vallei.

In de verre omtrek waren geen andere woningen te zien.

De mannen sprongen van de slee en stormden de hut binnen, waarvan de deur open stond.

Tom was de eerste die de grote woonkamer binnenkwam, waar het bed van Patterson stond.

De oude man, het hoofd met de spierwitte baard op de borst gebogen, zat op de vloer, met de rug tegen het ruw houten bed geleund.

Hij hief het hoofd met moeite op, toen hij de mannen hoorde binnenko-

men, keek Tom met tranen in de glinsterende ogen aan en fluisterde nauwelijks hoorbaar:

— Ik heb gedaan wat ik kon om het te beletten, maar wat kan een oude stervende man doen tegen vier ruwe kerels? Zij hebben haar weggesleept, voor mijn ogen!

HOOFDSTUK V.

DE ACHTERVOLGING

Tom wankelde achteruit, alsof hij een klap op het hoofd had gekregen.

— Laten wij deze kwestie dan maar afhandelen, zei Raffles kalm, maar met een vastberaden trek om de lippen.

Hij greep de grijsaard in zijn sterke armen, tilde hem weer in bed, dekte hem snel en zorgvuldig toe en zei toen:

— Vertel ons zo kort en duidelijk mogelijk, wat er gebeurd is.

— Ongeveer een half uur geleden, toen ik net als nu in bed lag, ging de deur open, en mis Jessie, God zegene haar, kwam binnen. Ik keek verbaasd maar verheugd op, want ik hield zo veel van het meisje. Zij zei dat zij graag gekomen was, nu ik haar geroepen had. U begrijpt hoe verwonderd ik was, en ook hoe ongerust. Ik vroeg, wie dan bij haar was geweest. Zij antwoordde dat Dolly een uur geleden bij haar gekomen was en gezegd had, dat ik sterven-de was. Gelogen heeft ze, de slet! Gelogen! Nooit heb ik zo iets aan haar gevraagd. Ik zou de meid niet meer willen zien. Jessie had dit nauwelijks gezegd of de deur vloog open en Mike Penalty stormde binnen met nog een andere kerel. Zij wierpen zich op het meisje, dat tevergeefs worstelde om los te komen, bonden haar armen op de rug en deden haar een doek voor de mond. Ik liet mij uit het bed glijden, in de hoop mijn geweer te kunnen bereiken, dat boven de schoorsteen hangt, maar één

van de ellendelingen gaf mij een trap en ik rolde tegen het bed, zoals u mij gevonden hebt. Zij sleurden haar weg en ik hoorde het geblaf van honden, dat zich snel verwijderde. Alles was in vijf minuten gebeurd.

Een doodse stilte volgde op deze verklaring.

Raffles was de eerste die weer sprak.

— Hoe weet u dat er vier mannen geweest zijn?

— Ik zag er nog twee door de half-open deur, die zeker de wacht moesten houden. Dolly was er ook bij.

Raffles was intussen naar Tom toegelopen, die zwijgend en gebroken opzij stond en zei, terwijl hij zijn hand greep:

— Beste Tom, wij kwamen hier om op je blauwvos te jagen, mijn vrienden en ik. Jagen zullen wij, maar niet op de vos, op de mens. Zij kunnen ons maar een uur voor zijn, op zijn hoogst en het spoor is nog volkomen vers. Wij bieden onze hulp aan en wij hopen dat u die niet zult afslaan. Alleen bent u tegen vier man niet opgewassen, waarbij zich onderweg misschien nog anderen zullen aansluiten. Mogen wij u helpen?

— Ik zal u altijd dankbaar zijn voor uw aanbod mijnheer! Ja, ik neem de hulp van u en uw vrienden graag aan. Ik voel dat ik in de war ben; ik zou domme dingen doen; ik hield zo van

haar, mijn klein meisje.

— En ik? riep Jack plotseling uit. Denk je soms dat ik rustig naar mijn eigen vrouw terug zou kunnen gaan, met de gedachte dat mijn enige vriend hier om zijn meisje gaat vechten? Nee, m'sieu! Jack gaat mee!

— Wij hebben niets anders verwacht, beste Jack, zei Raffles glimlachend. Maar uw vrouwtje zal ongerust zijn over uw wegblijven.

— Ik weet er wel wat op, om haar gerust te stellen, liet nu de stem van de predikant zich horen.

Het was het eerste woord dat hij zei, en zijn stem was klankloos en mat, toen hij verder ging:

— Vanmiddag vertrekt er een Cree-Indiaan met zijn slee naar de Tanana. Ik zal hem vragen een boodschap van u aan uw vrouw over te brengen. Ik kan u niet beschrijven wat ik nu voel, beste vrienden. Tot dusverre had ik een hekel aan geweld... maar dit is sterker dan ik... ik haat die man... ik ben bang, dat ik niet voor mijzelf zou kunnen instaan, als ik hem nu voor mij zag. Daarom... gaat alleen, vrienden en redt haar... redt haar tot iedere prijs.

— Daar kunt u op rekenen, mijnheer, antwoordde Raffles zacht. Op weg, vrienden! Wij mogen geen tijd meer verliezen! Vóór het vallen van de avond moeten wij hen hebben ingehaald.

Jack krabbelde nu snel een paar woorden op het blaadje papier, dat Benston uit zijn notitieboekje had gescheurd, en dat was voor zijn vrouw; daarop drukten allen de hand van Benston en de oude Patterson.

In de deuropening staande, keek de predikant hen, zover hij kon, na, onbeweeglijk als een standbeeld met de handen gevouwen over de borst.

Tom bracht de overigen naar 'n soort winkel, waar men geweren, schoppen, goudzeven, patronen, sleden, sneeuwschoenen, veldflessen, revolvers, kortom alles kon kopen, wat in deze streken volstrekt onmisbaar was.

De eigenaar hield er ook een grote kennel op na, waar steeds een veertigtal beste trekhonden te vinden was,

sneeuw witte, sterke dieren en voor een deel afgericht.

Raffles kocht tien honden, een slee, een hoeveelheid verduurzaamde levensmiddelen, waarop zij terug gingen naar het logement, waar de drie reisgenoten hun geweren, revolvers en munitie gingen halen, benevens hun dikke pelsen, veldflessen en eetgerei.

Zo snel mogelijk werd alles ingeladen en daarna gingen Raffles, Brand en Jack in de slee van de jonge pelsjager zitten, terwijl Henderson ging zitten in de slee, die net gekocht was en door Tom bestuurd zou worden.

Dit alles had bijna een vol uur geduurd, maar nu ging het in galop naar de woning van Patterson, waar het spoor begon.

— De schurk moet er op gerekend hebben, dat er een paar uren zouden verlopen, voordat zijn lage streek ontdekt werd, bromde Jack, toen de sleden aan de achterkant van de woning stilhielden. Ik denk, dat hij zal proberen vóór het vallen van de duisternis het woud, dicht bij Senati, aan de samen-vloeiing van de Jukon en de Tanana te bereiken.

— Waarom juist dat bos? vroeg Raffles.

— Omdat het veel moeilijker zal zijn, daar het spoor te volgen en omdat hij daar een aantal vrienden heeft, die hem zeker een schuilplaats zullen verlenen en desnoods voor hem zullen vechten.

— Is die streek voor het overige dicht bevolkt? Ik bedoel dit natuurlijk in betrekkelijke zin.

— Integendeel, heel schaars, mijnheer, antwoordde de pelsjager.

— Hoeveel mijlen kan men met een hondenslee afleggen? ging Raffles verder.

— Dat hangt veel van de omstandigheden af, mijnheer, antwoordde Jack. Als het hard vriest, de sneeuw is glad en de honden zijn sterk en jong en niet vermoeid, en als dan de slee licht is en niet te groot, als men er tenslotte tien of twaalf honden voor heeft, dan kan men geruime tijd achter elkaar gemakkelijk tien tot dertien mijlen per uur

afleggen. Dan gaan de honden in draf. Als zij galopperen, wat sommige honden uren achtereen kunnen volhouden, dan gaat het er met een vaart van vijfentwintig mijlen over.

— En hoe zijn de omstandigheden op het ogenblik? vroeg Brand.

— Wel, voor zover ik kan zien, zijn zij zo goed als het maar wezen kan, antwoordde Jack. De honden zijn vers en jong, de sleden zijn niet al te zwaar, het vriest hard en wij hebben tweewintig honden.

— Nu, laten wij dan op weg gaan. Hebt u het spoor al gevonden? vroeg Raffles.

— Ja, zie, daarginds loopt het, naar het noord-westen.

Jack wees met uitgestrekte hand naar een flauw zichtbaar spoor, dat zeker veel dieper zou zijn geweest als de sneeuw niet zo glashard geweest was.

Slechts het geoeffend oog van de woudloper kon de lijnen van het sleeijzer en de indrukken van de sneeuwschoenen en hondenpoten zien.

Een vreemde kreet klonk en de honden gingen over in een gestrekte galop, terwijl Fang, luid blaffend met grote sprongen, uitgelaten over de sneeuw holde, alsof hij zijn soortgenoten tot de grootste spoed wilde aanmanen.

Het ging nu zo vlug, dat de mannen op hun sneeuwschoenen enige moeite hadden de honden bij te houden, maar de beweging deed hun goed en versnelde de bloedsomloop.

Met het korte geweer over de schouder, de ogen onophoudelijk op het spoor gevestigd, schoven Jack en Tom snel over de hardbevroren sneeuw, in de rechterhand de lange staak, waarmee zij het voorste span konden besturen.

Het duurde niet lang of van Meadow Hill was niets meer te bespeuren.

Nu strekte de eindeloze vlakte zich in verblindende witheid voor de mannen uit.

Zonder veel te spreken legden de vijf mannen in drie uren een afstand van veertig mijlen af.

Toen hief Tom de hand op, die in een dikke handschoen stak en wees naar

een zwarte punt in de vlakte.

— Mijn hut, zei hij eenvoudig.

De honden schenen de nabijheid van een menselijke woning te ruiken, want zij versnelden uit eigen beweging nog hun vaart en binnen tien minuten was de hut bereikt.

Het spoor liep er precies naar toe.

Op honderd passen afstand van de hut hielden de mannen stil, om fluisterend te beraadslagen.

Wie kon zeggen of de hut van Tom Hatters op dit ogenblik niet als schuilplaats diende voor de ellendelingen, die Jessie hadden ontvoerd?

Tom nam op zich een onderzoek in te stellen, en hij liep snel, in gebukte houding op de hut toe, het geweer in de aanslag.

Vijf minuten gingen voorbij.

Toen zagen de vier mannen, die in de vlakte waren achtergebleven, hoe Tom zich oprichtte en hen wenkte.

De weg was blijkbaar veilig.

Even later stapten allen de hut binnen.

Tom knielde naast de haard neer en legde de hand op de overblijfselen van een vuur.

De as was nog warm...

Er kon niet aan worden getwijfeld; Mike en zijn mannen hadden hier halt gehouden om te rusten en te eten.

Met een wilde gloed in de ogen keek Tom naar de rustbank, die in een hoek stond en door hem als bed werd gebruikt, als hij in zijn hut overnachtte.

De vellen en huiden lagen net zo als hij ze had neergelegd...

Hij slaakte een diepe zucht en zei op gedempte toon:

— Ik weet, dat ik zelfzuchtig ben, maar ik zou willen voorstellen hier niet lang te blijven. De as van het vuur is nog warm, zij kunnen ons niet ver voor zijn.

— Wij zullen snel wat eten, Tom en dan gaan wij verder, zei Raffles eenvoudig. Voor het donker is, moeten wij hen ingehaald hebben.

— O, als ik Jessie weer in mijn armen sluit, ik zweer het, dan verlaat ik voorgoed deze wildernis! riep Tom harte-

tochtelijk uit. Ik ben sterk en jong. Ik kan ook ergens anders werk voor mijn handen vinden, waar de mensen minder op dieren lijken dan hier.

Henderson en Jack hadden met grote spoed een vuur aangemaakt en een stuk rendierenvlees gebraden, en ook een paar koeken van gerstemeel gewarmd.

Versterkt door dit haastig verorberde maal, waarvan ook de honden hun deel kregen, braken de mannen op, na een verblijf van nauwelijks een half uur in de hut.

— Waarvoor dienen eigenlijk deze afgelegen hutten, Tom? vroeg Brand, toen de sleden weer in beweging waren gekomen en de honden als bij instinct het spoor van de vluchtelingen volgden.

— Om er een toevlucht te zoeken, als de jager onderweg door een sneeuwstorm overvallen wordt, of als zijn voorraad voedsel plotseling op is, of wanneer zijn honden ziek worden, of eindelijk, als hij door wolven achtervolgd wordt. In die hutten is altijd rum voorradig en een hoeveelheid gedroogd vlees, pemican geheten.

— Wordt dat nooit gestolen? vroeg Henderson.

— Hoogst zelden! antwoordde de pelsjager.

Terwijl de mannen spraken, vlogen de honden met hernieuwde krachten over de witte vlakte, waarop de zon nu haar schuine stralen zond.

De sneeuwschoenen schoven geruis-

loos over de harde oppervlakte, heuvel op, heuvel af, steeds achter het spoor aan.

Maar nu begon het karakter van de streek zich te wijzigen, wat zelfs onder de dikke sneeuwlaag duidelijk zichtbaar was.

Heel in de verte tekenden zich de vage omtrekken van een gebergte af, dat de horizon scheen af te sluiten en aan de rechterkant verhieven zich hoge heuvels, voor een deel met pijnbomen begroeid, die hun slanke stammen onweeglijk omhoog hieven, naar de witblauwe hemel.

Nu en dan doemden grillige rotsen voor de reizigers op en soms moesten zij deze heel voorzichtig naderen, omdat het spoor er juist op toe scheen te lopen en er gevaar bestond, dat de bandieten zich met sleden en honden achter een van die rotsen verborgen hadden, om de achtervolgers verraderlijk te kunnen neerschieten, voor dezen hun aanwezigheid hadden bemerkt.

Het was twee uur, toen de sleden in snelle vaart een heuvelhelling afgleden, waarbij krachtig geremd moest worden.

De reizigers bevonden zich nu voor een meer van grote omvang, bijna twee kilometer breed en even lang.

Het was bedekt met een spiegelgladde ijskorst.

Het spoor liep op dit meer uit, maar het hield er tevens op...

Op de ijskorst, door de wind van sneeuw bevrijd, was het spoor niet langer zichtbaar.

HOOFDSTUK VI.

DE STRIID OM EEN VROUW

Enige ogenblikken keken de mannen elkaar zwijgend aan.

Toen zei Jack:

— Het is zeker dat de schurken het meer zijn overgestoken. Aan de overkant moeten wij dus het spoor weer terugvinden. Ik stel dus voor, dat wij ons nu splitsen en links en rechts het meer omtrekken. Die het spoor het eerst terugvindt, gaat verder met de achtervolging en probeert de bandieten zo dicht mogelijk te naderen, zonder zelf te worden gezien. Wij moeten ons haasten, want de zon is bijna onder. Het is nog hoogstens anderhalf uur licht genoeg om het spoor te kunnen zien.

— Uw plan lijkt mij goed, Jack, antwoordde Raffles.

— Zou Fang het spoor niet kunnen terugvinden? vroeg Brand.

— Onmogelijk. In de sneeuw ging het, op dit gladde ijs en bij deze kou, die nu wel vijfenveertig graden onder nul zal zijn, heeft de hond, al is zijn reukorgaan overigens ook nog zo goed, niets.

— Nu, dan snel op weg. Hoe verdelen wij ons? riep Tom uit, die door ongeduld werd opgezweept.

— U neemt Henderson mee en de hond; wij drieën nemen de andere weg, antwoordde Raffles.

En zo scheidden de sleden en volgde ieder de tegenovergestelde kant

van het meer.

Fang wist eerst niet wat te doen maar een kort bevel van Raffles was voldoende hem Henderson te laten volgen.

Tom liep voor de slee uit en hield de blikken strak op de ijskorst gevestigd en hij liep zo vlug, dat Henderson, die minder geoefend was in het gaan op sneeuwschoenen, moeite genoeg had hem bij te houden.

Een half uur ging voorbij.

Op een mijl afstand verhief zich een hoge heuvelketen, die bijna loodrecht tot dicht aan de oever van het meer neerdaalde.

Plotseling stond Tom, onder het slapen van een gedempte kreet, stil.

Hij bukte zich en bromde tussen de tanden:

— Het spoor. O, nu laat ik je niet meer los, schurk. Jouw leven of het mijne. Daar! het loopt naar de heuvels en daar is een soort pas, misschien zijn zij daar overgegaan, aan de andere kant ligt het bos en als zij dat eenmaal bereikt hebben, wordt onze taak bijna onmogelijk; daar wil en kan ik niet aan denken, zonder angst dat ik gek word. Vooruit!

— Ja, vooruit! riep Henderson. En laat mij u een handje helpen, mijnheer!

Fang bewees hun, dat zij op het goede spoor waren, want de hond liep met zijn schrandere kop naar de grond gebogen

en liet van tijd tot tijd een zacht gebrom horen, wat voor Henderson het onmiskenbaar bewijs was, dat de hond dicht bij zijn doel was.

Hij zei dit tegen Tom en de twee mannen gingen zo voorzichtig mogelijk vooruit, met de vinger aan de trekker van hun geweer.

Waar zij liepen konden zij de zon al niet meer zien, maar zij verlichtte toch nog de toppen van de heuvelketen, die zij nu beklommen.

Zij waren nu pas genaderd en het spoor was nu zo vers, dat de vorst zelfs nog geen tijd had gehad, in de indrukken van de hondenpoten de fijne draden van ijs te spannen, die aantoonde, dat een spoor al een paar uren oud moet zijn en naar welks dikte de spoorzoekers tot op een kwartier na, de ouderdom van een spoor kunnen afleiden.

Plotseling stond Fang stil, zo stil, alsof de hond uit steen was gehouwen.

Zijn donkere ogen hadden een dreigende uitdrukking gekregen.

Henderson zag het en fluisterde:

— Zij kunnen niet verder dan een minuut of vijf van ons af zijn. Kijk maar eens naar Fang!

Maar plotseling, vóór Tom het had kunnen verhinderen, begonnen al zijn honden woedend te blaffen, geprikkeld door de nabijheid van andere honden.

Hij uitte een gedempte vloek en dook achter de slee neer, Henderson met zich meetrekkende.

Bijna op hetzelfde ogenblik kwam er een gestalte van achter de rots te voorschijn.

Tom had zijn geweer al in de aanslag; hij had het eerste schot en het was raak.

De man liet een schorre kreet horen en viel voorover in de sneeuw, die hij rood verfde met het bloed, dat uit een dodelijke wond aan het hoofd vloeide.

Een tweede man sprong van achter de rots te voorschijn met opgeheven revolver, maar hij had geen tijd om te schieten, want Henderson legde

hem met een goed gemikt schot neer.

— Dat zijn er twee! riep Tom juichend. Kom mee, met de anderen zullen wij het nu wel klaar spelen.

Op dat ogenblik klonk de snerpemde schreeuw van een vrouw door de vallende duisternis.

— Jessie! schreeuwde Tom, terwijl hij vooruit rende, niet op het gevaar lettend. Jessie! Ik kom! Houd moed!

Hij liep zo snel, dat Henderson zich moest inspannen, hem bij te houden.

Bijna gelijk bereikten zij de hoek van de rots.

Nu sloegen zij de hoek om.

Bijna vlak vóór hen lagen twee mannen in de sneeuw geknield, de revolvers omhoog.

Bijna tegelijk knalden hun schoten.

Henderson voelde een vlijmende pijn in de linkerschouder, maar Tom liet een woeste kreet van triomf horen; de tweede schurk had hem op een haar na gemist.

En vóór deze nogmaals de trekker kon overhalen, had Tom, zijn geweer omdraaiend, hem met de kolf van zijn wapen de hersens ingeslagen.

Henderson had nog juist de kracht de vierde man met de ongewonde rechterhand in de borst te grijpen, daar zijn geweer uit zijn handen gevallen was.

De bandiet probeerde zijn arm vrij te maken, om te kunnen schieten, maar Henderson, zijn laatste krachten verzameland, drukte hem tegen de rots, zodat de ander machteloos was.

Maar tersluiks liet hij de revolver van de ene hand in de andere overgaan zonder dat Henderson dit merkte.

Juist echter toen hij opnieuw wilde vuren, dicht tegen zijn tegenstander aangedrukt, sprong Fang onder een woedend geblaf op hem toe en zette zijn tanden in de dij van de schurk, die een wilde kreet van woede en pijn slaakte, zijn revolver liet vallen en zijn mes trok.

Hij wilde het wapen in de borst van zijn vijand stoten, maar met een laatste krachtsinspanning greep Hender-

son met zijn enige bruikbare arm die van de schurk even boven de pols beet, draaide met onweerstaanbare kracht het wapen om en stiet het in de zijde van zijn tegenstander.

Met een dof geruchel zakte de getroffene in elkaar en rolde, steeds sneller en sneller langs de helling naar omhoog tot hij uit het gezicht was verdwenen.

Hijgend, uitgeput door bloedverlies, bleef Henderson een ogenblik als verwaasd zitten.

En als door een mist zag hij hoe Mike en Tom met elkaar worstelden, terwijl Dolly op enige afstand, met een mes in de vuist vóór Jessie stond, die op een rotsblok zat met haar armen op de rug gebonden.

De reus begreep dadelijk wat zij van plan was; als haar minnaar het onderspit mocht delven in de vreselijke strijd, dan zou zij het mes in de borst van het weerloze meisje stoten.

— Fang! Stellen! beval hij op zwakke toon terwijl hij, met zijn bloed, het bewustzijn uit zich weg voelde vloeien.

Maar de schrandere hond had het bevel gehoord en begrepen.

Hij stormde op de vrouw toe en ging dreigend met flikkerende tanden tussen haar en het meisje instaan, dat met doodsbleeke gezicht naar de beide worstelende mannen staarde.

Met een sissende vloek week Dolly achteruit, waarbij de hond haar langzaam, met de kop naar de grond gebogen, volgde, klaar, om zich bij de eerste verdachte beweging op haar te werpen en haar met zijn scherpe slag tanden te verscheuren.

De vrouw had blijkbaar verstand van honden en zij wist, dat zij met haar mes niets zou uitrichten tegen deze groote, moedige hond, even sterk en vlug als een wolf.

Het dier stond stil, de blik steeds op de vrouw gericht, nachtjes grommend.

En intussen ging de worsteling met de uiterste bitterheid door.

De twee mannen hadden hun revolvers weggegooid of al leeggeschoten en hadden zich verwoed op elkaar ge-

worpen; Tom werd aangevuurd door zijn liefde en wraakzucht, Mike door zijn haat en jaloezie.

Hun borsten hijgden, hun adem ging reutelend.

Henderson wilde proberen, op de knieën kruipend, hen te bereiken en tussenbeide te komen, maar Tom, die hem zag naderen, schreeuwde:

— Blijf daar! Wij zullen dit samen uitvechten! Ik wil hem zelf doden of door hem gedood worden.

En met hernieuwde kracht greep hij de schurk aan.

Deze had zijn mes nog in de gordel en hij deed nu verwoede pogingen het wapen uit de schede te trekken.

Maar Tom hield zijn beide armen uit alle macht omvat en probeerde hem naar de rand van de afgrond te dringen.

Hij wist wel, dat hij Mike geen ogenblik mocht loslaten, want als de schurk zijn mes kon trekken, dan was het pleit snel beslist, daar zijn eigen wapen tijdens de worsteling uit zijn handen gevallen was.

De twee mannen rolden om en om.

Nu eens lag de ene boven, dan weer de ander.

Mike had zijn beide handen om de hals van Tom geklauwd en drukte ze nu uit alle macht dicht.

Met een laatste krachtsinspanning wist Tom zich te bevrijden, en snel als de bliksem, rukte hij het mes van zijn doodsvijand uit de schede, voor Mike het heft weer had kunnen grijpen.

Met een kreet van schrik en woede richtte Mike zich op.

De beide mannen stonden nu op nauwelijks een meter van de rand van het diep ravijn, dat aan de ene kant de heuvelketen begrensd.

Mike stortte zich op zijn vijand, in een laatste poging en hij sprong in zijn eigen mes.

Rochelend wankelde hij achteruit, nog één pas, toen verdween zijn lichaam over de rand van het ravijn, met een kreet, die ver in het rond te horen was.

Zwaar ademhalend stond Tom een ogenblik stil.

Dolly stond even met starende ogen onbeweeglijk naar de rand van het ravijn te kijken, alsof zij verwachtte haar minnaar weer te zien verschijnen.

Toen pas scheen zij tot het besef te komen van wat er gebeurd was.

Met een gillende kreet wilde zij zich op Jessie werpen.

Maar dadelijk richtte Fang zich op en liet zijn tanden zien, zo dreigend, dat de vrouw het mes liet vallen en terugdeinsde.

Tegelijkertijd klonk er in de verte een gewerschot, als bewijs dat er hulp in aantocht was.

De vrouw slaakte een vreselijke vloek en rende naar de slee van Mike, die niet ver vandaar verwijderd stond.

De honden waren er nog voor gespannen.

Zij wierp snel een paar dingen in de slee, sprong erin, klapte met de tong en daarna gleed de slee pijlsnel de helling van de heuvel af, die hier heel flauw was.

Tom zwaalde een paar keer heen en weer en viel toen in de sneeuw, uitgeput door de geweldige worsteling.

Wat Henderson betreft, hij lag onbeweeglijk, met de armen uitgestrekt en met het gezicht diep in de sneeuw gedrukt, op de heuveltop.

Het bloedverlies en de hevige koude daarbij, hadden hem het bewustzijn doen verliezen.

Maar hij had toch nog kunnen zien,

hoe Tom zijn doods vijand overwon...

Jessie deed intussen wanhopige pogingen om zich te bevrijden van de touwen, die haar armen vasthielden.

Zij was hier nog niet in geslaagd, toen vlakbij het luid geblaf van een dozijn honden klonk.

Een paar sekonden later verscheen een grote slee om de hoek van de rots. Raffles sprong er uit nog voor het voertuig stil stond en keek om zich heen.

Daarop rende hij allereerst naar Henderson en wentelde het zware lichaam om, zodat hij in het bleke gezicht kon zien.

Zijn eigen trekken vertoonden een woeste uitdrukking, maar dadelijk ontspannen zij zich.

— Gelukkig, hij is niet dood, alleen maar bewusteloos, zei hij zacht tegen Charles Brand, die ook naderbij was gekomen. Geef eens gauw wat rum en het kistje met linnen en verbandwatten.

Terwijl Brand wegrende om een ander te gaan halen, liep Jack op Jessie toe en maakte de touwen los, waarmee zij gebonden was.

Samen holden zij naar Tom toe, die roerloos in de sneeuw lag, maar wiens wonden gelukkig niet ernstig bleken te zijn.

Een scheut rum bracht hem gauw weer bij.

Jessie boog zich vol liefde over hem heen, hij herkende haar en met een jubelende kreet wierpen de twee mensen kinderen zich in elkaars armen.

HOOFDSTUK VII.

HET BELEG

Tom was gauw zover hersteld van de geweldige inspanning, dat hij kon vertellen wat er gebeurd was.

Raffles luisterde, terwijl hij zich bezig hield met Henderson's wond, die nogal ernstig bleek te zijn.

De kogel had de schouder bijna helemaal doorboord en was tegen het schouderblad blijven steken.

Gelukkig was Henderson van sterke constitutie en het zou maar een week hoeven te duren voor hij weer helemaal hersteld zou zijn.

Maar dan moest hij snel naar een veiliger plaats worden vervoerd, waar hij doeltreffend kon worden behandeld.

Voor alles had hij rust nodig.

De vier mannen droegen het lichaam naar een plek door de rotswand beschermd tegen de ijzige noordenwind en zetten er de sleden omheen.

Daarna werd een vuur aangemaakt met behulp van het droge sprokkelhout, dat Brand en Jack in overvloed vonden aan de rand van het woud, op ongeveer een kwartier van de heuvel af.

Raffles had de wond onderzocht en zo goed mogelijk gezuiverd en verbonden.

Henderson werd toegedekt met alle beschikbare dekens en terwijl dit gedaan werd, sloeg de reus zijn ogen op.

En zijn eerste woord was een zacht gemurmel:

— Mylord?

Raffles boog zich over zijn trouwe metgezel heen en zei ontroerd:

— Wij zijn hier allemaal, James. Je hoeft niet bang te zijn. Wij gaan hier zo gauw mogelijk weg en dan zul je weer gauw helemaal hersteld zijn.

Tom was naast hem neergeknield en hield voorzichtig zijn hand vast.

De pelsjager had hier zeker niet vaak gehuild, maar nu stonden er tranen in zijn donkere ogen, toen hij aangedaan stamelde:

— Wij zullen dit nooit vergeten, brave kerel, Jessie en ik. Je hebt voor ons gestreden en je bent voor ons gewond.

— O, het heeft niets te betekenen, vriend Tom, gaf Henderson met een glimlach te kennen. Ik knijp er zo gauw niet tussen uit, niet waar, mylord?

— Ongetwijfeld, James, maar dan zult u mij vlug beter maken?

— Ongetwijfeld, James, maar dan moet je mij ook beloven je rustig te houden en te proberen nu nog wat te slapen, voor wij weer opbreken.

— Neem mij niet kwalijk, mijnheer zei Jack aarzelend. Maar u denkt er toch niet aan, deze nacht alweer naar Meadow Hill terug te keren?

— Waarom zouden wij niet, als wij een beetje zijn uitgerust? vroeg Raffles. Hoe eerder mijn trouwe makker in een warme kamer ligt en op een behoorlijk bed, waar ik hem veel beter kan verplegen dan het hier mogelijk is, hoe beter het is.

— Dat kan ik mij voorstellen, maar ik zou u toch ernstig willen adviseren, niet te vertrekken, voor het weer dag is geworden.

— En waarom dat?

— Omdat het hier een hele gevaarlijke streek is! Het krioelt hier van wolven, die 's nachts uit hun holen komen! Hoor! Daar klinkt het gehuil!

Alsof de verscheurende dieren op de woorden van de pelsjager gewacht hadden om hun aanwezigheid te verraden, klonk daar in de verre eenzaamheid een langgerekt gehuil over de troosteloze vlakke.

— Zijn die dieren zo gevaarlijk?

vroeg Raffles.

— Ja, want zij zijn uitgehongerd en zij zijn buitengewoon talrijk. Daarom raad ik u aan, hier bij de vuren te overnachten en morgen vroeg weer te vertrekken, als het dag is geworden.

Raffles gaf geen antwoord, maar liep naar de top van de heuvel en liet zijn blikken over de vlakke gaan.

En waar hij keek, zag hij kleine donkere stippen, die zich snel bewogen.

Hoeveel het er waren, was van hier niet te zeggen, maar het leken er duizenden!

Dat waren wolven...

— Bestaat er geen gevaar, dat de wolven ons hier komen aanvallen?

— Nee, dat durven zij niet; voor een vuur zijn zij bang. Bovendien zijn wij hier buiten de wind en zij kunnen ons ook niet zien waar wij nu zijn.

— U bent beter met alle omstandigheden bekend dan ik en daarom volg ik uw raad op: wij blijven vannacht hier en gaan morgen bij daglicht terug. Brand en Jack hadden intussen de maaltijd klaar gemaakt, geholpen door Jessie, die in alle vorm aan haar bevrijders was voorgesteld en er niet over uit kon, dat zij door een Engelse Lord was gered.

En zo werd het avondmaal gebruikt en nadat Raffles zich verzekerd had, dat Henderson rustig sliep, wikkelde ieder zich in zijn deken, kroop zo dicht mogelijk bij het vuur, liet zich door de honden omringen, die een heerlijke warmte afgaven en sliep in, zich niet bewust van het grote gevaar, dat langzaam dichterbij kwam sluipen...

Tom was de eerste, die de volgende ochtend wakker werd, toen de zon juist boven de kim verrees.

Hij rekte zich eens flink uit, wierp een blik vol liefde op Jessie, die nog in haar deken gerold, naast hem op het harde sneeuwdek lag en daar toch zo rustig sliep, alsof zij in een bed lag en sprong op.

Maar nauwelijks was hij overeind of een kogel floot vlak voorbij zijn hoofd en sloeg te pletter tegen de rots-

wand achter zich.

— Wel vervloekt!... schreeuwde hij. Wakker allemaal! Daar zijn mannen in de vlakte!

Jack, onmiddellijk klaar wakker, wist wat die uitroep betekende in deze streek; mannen waren hier meestal ook vijanden.

Raffles was door het schot al wakker geworden, maar begreep nog niet goed wat er aan de hand was.

Hij wilde opstaan, maar Tom riep:

— Houdt u gedekt! Niet gaan staan! Zij schieten op ons! Kijk, daar liggen zij aan de rand van het bos. Verberg u achter de sleden!

Raffles volgde die goede raad op, haalde zijn kijker te voorschijn en richtte die, tussen twee sleden door, op de rand van het bos.

Het was maar al te waar; daarginds bevonden zich op zijn minst twintig mannen, allemaal goed gewapend met geweer of karabijn.

Zij waren met sleden gekomen, die dicht bij elkaar tussen de pijnbomen stonden.

Daarnaast lagen de honden, ongeveer vijftig in getal.

— Waar komen die kerels zo plotseling vandaan en hoe weten zij dat wij hier zijn? vroeg Brand ernstig.

— Zij komen uit een van de goudeldersdorpen; het zijn zeker vrienden van Mike, die nu dood aan de voet van de heuvel ligt. En hoe zij hier komen? Wel, dat wijf, die slet van een Dolly is hen gaan halen, gisteravond. Wij hadden haar niet mogen laten ontsnappen.

— Kunnen wij de heuvel niet weer afdalen aan de kant, waar wij hem beklommen hebben? vroeg Raffles, die de ernst van de toestand helder inzag.

— Als zij er ons de tijd toe laten en als wij aan de andere kant kunnen komen, zonder dat zij het zien, ja, dan misschien wel! antwoordde Jack.

— Laten wij het dan gaan proberen, zei Raffles kortaf. Wij moeten hier weg!

Hij richtte zich op handen en knieën op, maar dadelijk vlogen drie kogels tegelijk vlak over zijn hoofd en sloegen met een doffe klap plat tegen de rots.

— De sleden! beval Raffles kortaf. Iedereen begreep dadelijk wat hij wilde.

Op de buik liggend, werden de sleden voorzichtig zodanig voor elkaar geschoven, dat zij als het ware een borstwering vormden, juist hoog genoeg om er zich kruipend achter te kunnen bewegen.

Raffles schoof zich nu op de buik achter de sleden, die van het hardste hout waren gemaakt en de kogels op die afstand wel konden tegenhouden, tot bij de hoek van de rots.

Daarop richtte hij zich op en holde verder over de top.

Maar plotseling wierp hij zich in de sneeuw, juist tijds, want een kogel floot hem met een zwak zuigend geluid voorbij.

Voorzichtig hief hij het hoofd op.

Aan de kant van de rivier, half verborgen achter de oever, lagen ongeveer twintig mannen op een afstand van driehonderd meter.

— Dus ingesloten, mompelde Raffles. Een belegering in optima forma. En een overmacht van een tegen twaalf. Want daar zie ik nog meer vijanden.

Hij keerde op zijn schreden terug, zich over de sneeuw voortschuivend, en bereikte veilig het kamp, waar hij vertelde wat hij gezien had.

Met ernstig gezicht luisterden de anderen toe.

Zij begrepen volkomen het gevaar, waaraan zij blootstonden.

Op hulp van buiten was hier absoluut niet te rekenen.

Zij waren helemaal op zich zelf aangewezen.

Iedere poging om van deze heuvel af te komen, zou ten gevolge hebben, dat de kleine troep tot de laatste man zou worden neergelegd.

De belegers wilden hun vriend Mike wreken, en zij zouden het goed willen doen.

Aan de kant van het bos was nu niet veel van de schurken te zien; zij hadden zich verborgen achter de bomen of de sleden.

De vier mannen hielden krijgsraad.

— Is deze heuvel overal te beklimmen? vroeg Raffles aan Tom.

— Nee, gelukkig. De helling is alleen aan deze kant begaanbaar en dan van de kant van het meer, maar één man is wel voldoende om de helling te bestrijken.

— Dan moet er dadelijk iemand heen, voor zij het in hun hoofd krijgen een bestorming te beginnen.

— Ik zal gaan, zei Tom. Ik schiet goed.

— Dan ga ik met je mee, Tom, zei Jessie vastberaden. Je weet, dat ik ook goed met het geweer omga. Er ligt er nog een in de slee van Mike, die is achtergebleven. Je mag mijn hulp niet afslaan.

— Ga dan mee, als wij moeten sterven, dan zullen wij het tenminste samen doen, zei Tom dof.

— Wij blijven hier en zullen proberen zoveel mogelijk van die kerels neer te leggen, vervolgde Raffles.

Tom en Jessie hadden hun geweren gegrepen en hun zakken met patronen gevuld.

Nu kropen zij achter de sleden weg en waren verdwenen.

De overigen, Raffles, Brand en Jack, hadden zich plat op de buik achter de sleden uitgestrekt en schoten zo vaak zij maar een beweging achter de bomen aan de woudzoom zagen.

Drie keer viel er een man, zoals Raffles door zijn kijker kon zien.

Maar toen was het ook al vier uur in de middag...

De schurken leken wel verdwenen te zijn, want er was niets van hen te zien.

Maar dat zij er nog waren, bleek uit de schoten, die zij nu en dan afvuurden.

Raffles was erg bleek, want Henderson was weer bewusteloos geworden; hij had koorts.

De duisternis viel.

Men at snel een stukje gedroogd vlees en een paar beschuit en toen begon Raffles, die geruime tijd had nagedacht:

— De kerels zullen ons hier kunnen uithongeren als zij willen. Er is voor

niet meer dan vijf dagen voedsel voor ons allemaal. En met drinkwater komen we zelfs niet zo ver. James zal lang voor die tijd gestorven zijn. Luister, ik ga vannacht weg om hulp te halen.

Raffles sloop langs Tom en Jessie, die nog altijd op de uitkijk lagen en stelde hen met een paar woorden op de hoogte. En daarna gleed hij in de duisternis weg.

Beneden aangekomen, bond hij de sneeuwschoenen onder de voeten en zo snel hij kon, rende hij naar het meer.

Maar de bandieten waren wakker. Een paar kogels vlogen hem om de oren. Een waarschuwingskreet klonk.

Maar Raffles had de oever aan het meer bereikt en in vliegende vaart stak hij het over en was in veiligheid...

Zes uur later, na een tocht die een ander zou hebben gesloopt, bereikte hij Meadow Hill.

Voor grof geld huurde hij er een slee met twaalf honden en een man, die aannam hem nog die nacht naar de Tanana te brengen.

Zonder rust doorreizend, niet op vermoeidheid lettend, bereikte Raffles in de loop van de dag, toen het al bijna weer donker was, de kleine garnizoensstad, waar hij zijn vliegtuig had achtergelaten...

Omstreeks zes uur in de avond hoorden de drie mannen en het meisje op de belegerde heuvel plotseling een zonderling geluid in de lucht en even later baadde de heuveltop in licht, beschenen door een electrisch zoeklicht.

— Het vliegtuig! Het vliegtuig! riep Brand uit, dol van vreugde en opwindning.

Ja, het was «De Sperwer» die daar naderde en na een paar kringen te hebben beschreven, op de heuveltop neerstreek.

De bandieten begonnen in het wilde weg te vuren, maar zij raakten niets dan de ijle lucht.

Heel voorzichtig werd Henderson aan boord gedragen en daarop stapten ook de overigen in.

De honden moest men wel aan hun lot overlaten, maar Tom zei, dat zij la-

ter wel uit eigen beweging weer terug zouden komen; er was helaas geen plaats voor de dieren.

En nu steeg het vliegtuig trots in de lucht, terwijl de bedrogen schurken een gehuil van teleurstelling en woede aanhieven en vruchteloos op de machine vuurden.

Tien minuten later daalde het om Tom, Jessie en Jack af te zetten, dicht bij de

nederzetting.

Met tranen in de ogen bedankten zij de « Engelse Lord », maar Raffles zei met een geheimzinnig glimlachje:

— Ik ga nu eerst mijn brave metgezel naar een plaats brengen, waar hij goed verpleegd zal kunnen worden, maar daarna kom ik terug. Ik heb hier nog een en ander te doen, moet u weten! En misschien zien wij dan elkaar nog.

DE VOLGENDE AFLEVERING BEVAT:

De wraak op Pine Creek

11 Spannende Oorlogsboeken

VOORHEEN fl. 88,90

NU VOOR SLECHTS fl. 28,85

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand

Afschuwwekkende, meedogenloze realiteit

Deze zeer bijzondere serie begint met de meest gelezen oorlogstrilogie door TH. PLIEVIER — 1. MOSKOU (Het begin). Het grootste epos van de Duits-Russische strijd in modder en sneeuw — 2. STALINGRAD (Het keerpunt). De tragische en aangrijpende vernietiging van het zesde Duitse leger — 3. BERLIJN (Het einde). Duitslands ondergang en bezetting. Bijna 1400 blz. Voorheen fl. 26,70. — 4. DE GOUDEN TAFEL (406 pag.) — 5. HET VLEES IS GEDULDIG (474 pag.), twee realistische, schokkende oorlogsromans van W. HEINRICHS. Voorheen fl. 23,80 — 6. IN ZOEKLICHT EN AFWEERVUUR. Het adembenemende en spannende boek van Guy Gibson over de bombardementsvluchten boven Duitsland, 414 pag. Voorheen fl. 6,90 — 7. VERRADER IN OPDRACHT. Alexander Klein schreef deze keiharde spionage-roman. 350 pag. Voorheen fl. 6,90 — 8. SPOREN IN DE LUCHT, de gruwelijke oorlog in de lucht komt in dit boek van James Aldridge wel zeer scherp tot uiting, 341 pag. Voorheen fl. 7,90 — 9. INTERNATIONALE ZONE door Reinhard Fedomann. Een boek, geladen met een buitengewone spanning. 213 pag. Voorheen fl. 5,90. — 10. DE ONSTERFELIJKE SERGEANT door John Brophy. Het harde epos van de meedogenloze woestijnoorlog, 217 pag. Voorheen fl. 4,90. — 11. JACHT OP DE BISMARCK. Dit aangrijpende boek van Frank Bennand zal geen nadere toelichtingen behoeven, 189 blz. Voorheen fl. 5,90.

Deze 11 spannende oorlogsromans (4043 pag.) kostten voorheen fl. 88,90. Nu, elk boek gebonden, in een moderne plastic band, voor de ongelooflijk lage prijs van totaal slechts fl. 28,85.

De boeken zijn alleen voor rijpere lezers. Men vermeldt bij bestelling: «Serie C». (De boeken zijn ook afzonderlijk verkrijgbaar: 1 t/m 8 à fl. 2,95, 9 t/m 11 à fl. 1,75 per stuk).

Betaalbaar met fl. 3,— of meer per maand.

Boekhandel H. NELISSEN — AMSTERDAM

Leidsegracht, 108 - Postr. 60092 - Tel. 31791 - Gem. Giro N 2266

BON

Ondergetekende verzoekt te zenden «Oorlogserie C». Het bedrag van fl. 28,85 / de 1e termijn van fl. * is heden overgemaakt / wordt incl. 40 cent voor remboeurskosten bij ontvangst van de boeken betaald *

* Doorhalen wat niet wordt verlangd.

L.L.

NAAM :

ADRES :